

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2023 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **M. J.**,
skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. IV Ka 641/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy
z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. VI K 608/19,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
2. **obciążyć skazanego M. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części na niego przypadającej, zaś kosztami tymi w zakresie związanym z kasacją wywiedzioną przez prokuratora, obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. VI K 608/19, m. in. oskarżony M. J. został uznany winnym tego, że: (I) w dniu 13 października 2016 r. w Ś., woj. d., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci kokainy o wadze 683,44 grama, tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; (II) w nieustalonym okresie czasu do dnia 13 października 2016 r. w Ś., woj. [...], bez wymaganego zezwolenia, posiadał broń palną w postaci pistoletu typu colt o nazwie A. nr [...] oraz amunicję w postaci 13 nabojów do pistoletu maszynowego kal. 7,65 mm oraz

3 sztuk kal. 9x19 parabellum, tj. czynu z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; (III) w nieustalonym okresie czasu do dnia 13 października 2016 r. w Ś., woj. d., przechowywał podrobione pieniądze obce w postaci banknotów o nominale 20 euro o serii i numerze S[...] w ilości 75 sztuk oraz banknotów o nominałach 100 euro o serii i numerze X[...] w ilości 11 sztuk, o serii i numerze X[...]1 w ilości 39 sztuk, o serii i numerze X[...]2 w ilości 13 sztuk, o serii i numerze X[...]3 w ilości 17 sztuk, o serii i numerze S[...]1 w ilości 22 sztuk, o serii i numerze X[...]4 w ilości 7 sztuk, o serii i numerze X[...]5 w ilości 21 sztuk, o serii i numerze U[...] w ilości 4 sztuk, o serii i numerze U[...]1 w ilości 7 sztuk, o serii i numerze X[...]6 w ilości 15 sztuk, o serii i numerze X[...]7 w ilości 7 sztuk, o serii i numerze X[...]8 w ilości 7 sztuk, o serii i numerze X[...]9 w ilości 3 sztuk, o serii i numerze X[...]10 w ilości 6 sztuk, o serii i numerze U[...]2 w ilości 2 sztuk, o serii i numerze X[...]11 w ilości 2 sztuk, o serii i numerze X[...]12 w ilości 2 sztuk, jednej sztuki o serii i numerze S[...]2, jednej sztuki o serii i numerze X[...]13, tj. czynu z art. 310 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; (IV) w dniu 27 sierpnia 2016 r. w W., woj. d., podczas kontroli drogowej przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w C. mł. asp. A. Z. i post. K. Z. posłużył się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami wystawionymi na nazwisko M. R. w postaci litewskiego prawa jazdy o serii i numerze [...] oraz dowodu osobistego o numerze [...], w których znajdowało się jego zdjęcie, tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności; (V) w dniu 27 sierpnia 2017 r. w W., woj. [...], podczas kontroli drogowej przeprowadzanej przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w C. mł. asp. A. Z. i post. K. Z., podstępnie wprowadzając w błąd tych funkcjonariuszy publicznych uprawnionych do wydawania mandatów karnych gotówkowych dla sprawców wykroczeń polegających na przekroczeniu prędkości administracyjnie dopuszczalnej, poprzez podanie nieprawdziwych danych osobowych i potwierdzenie ich okazanymi podrobionymi dokumentami w postaci litewskiego prawa jazdy serii [...] o numerze [...] oraz dowodu osobistego o numerze [...] wystawionymi na nazwisko M. R., wyłudził poświadczenie nieprawdy w mandacie karnym gotówkowym o numerze [...], że osobą ukaraną był wspomniany fikcyjny

obywatel Litwy, tj. czynu z art. 272 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w Świdnicy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu M. J. w pkt. I-V wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (VI), a także orzekł przepadek dowodów rzeczowych (X, XI, XII), zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 13 października 2016 r. do 10 stycznia 2017 r. (XIII), wreszcie zaś orzekając o kosztach sądowych postępowania zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych od oskarżonego 4/5 ustalonych wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 400 złotych (XIV).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego M. J., Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. IV Ka 641/22 (I) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 28 grudnia 2021 r., w ten sposób, że uchylił orzeczenia ujęte w punktach VI, XIII i XIV jego dyspozycji wobec oskarżonego M. J. (pkt 1), przyjął, iż czyn przypisany oskarżonemu w punkcie V dyspozycji, a opisany w punkcie V części wstępnej - popełniony został 27 sierpnia 2016 r. (pkt 2); uniewinnił oskarżonego M. J. od zarzutu popełnienia czynu przypisanego w punkcie III dyspozycji kwalifikowanego z art. 310 § 2 k.k. stwierdzając, iż koszty procesu w tym zakresie ponosi Skarb Państwa (pkt 3); na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w punktach I, II, IV i V dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4); na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej powyżej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od 13 października 2016 r. do 10 stycznia 2017 r. przyjmując, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt 5) zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (II).

Od tego orzeczenia kasacje złożyli prokurator oraz obrońca skazanego M. J..

Prokurator Okręgowy w Świdnicy zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy w pkt. I ppkt. 3 części dyspozytywnej w całości na niekorzyść skazanego, zarzucił mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na błędnym stwierdzeniu, iż opis czynu przypisanego M. J., a zawartego przez sąd pierwszej instancji w punkcie III wyroku z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. VI K 608/19 nie zawierał wszystkich znamion przestępstwa z art. 310 § 2 k.k., gdyż pominięto w nim określenie „w celu puszczenia w obieg”, co skutkowało uniewinnieniem M. J. od popełnienia przypisanego mu czynu pomimo tego, iż opis czynu, w którym zawarto ilość przechowywanych banknotów, powtarzalność serii i numerów banknotów oraz ich łączną wartość, a także ustalenia faktyczne wskazują na jego popełnienie, gdyż opis ten mieści się w granicach pojęć, którymi przepis prawa materialnego określa te znamiona, co w konsekwencji skutkowało rażącą obrazą prawa materialnego, tj. art. 310 § 2 k.k.

W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia jego autor wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanym punkcie i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego M. J. zaś zaskarżając rozstrzygnięcia ujęte w pkt. I.2 oraz - w konsekwencji - I.4, I.5, II i III ww. orzeczenia, zarzucił:

1. rażące naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez przypisanie oskarżonemu, w pkt. I.2. części dyspozytywnej wyroku, czynu który miał zostać popełniony w dniu 27 sierpnia 2016 r., a zatem w innym czasie, aniżeli zarzucony w treści aktu oskarżenia, gdzie jako datę przestępnego działania wskazano dzień 27 sierpnia 2017 r. (zob. pkt. V kolejno aktu oskarżenia, części wstępnej i dyspozytywnej wyroku sądu pierwszej instancji), która to okoliczność uzasadnia ocenę, że modyfikując opis wymienionego czynu odnośnie daty jego popełnienia, w sposób przyjęty w wyroku, sąd *ad quem* nie „utrzymał się” w granicach oskarżenia, naruszył tym samym zasadę skargowości, bowiem warunkiem zachowania tożsamości zarzutu i czynu przypisanego jest to, by w realiach dowodowych sprawy, sąd dokonywał oceny tego

samego zachowania oskarżonego, mieszczącego się w jednym zespole działalności, które stanowiło przedmiot oskarżenia, który to warunek w rozpoznawanej sprawie - chociażby mając na uwadze chronologię zarzuconej i przypisanej następnie aktywności poddawanej karnoprawnej ocenie oraz dzielącą je odległość czasową, przekreślające możliwość przyjęcia tożsamości zdarzenia historycznego - nie został spełniony, co winno skutkować uznaniem, że w sprawie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., skutkująca uchyleniem zaskarżonego wyroku w zakresie odnoszącym się do czynu z art. 272 k.k. i umorzeniem postępowania karnego w tej mierze,

alternatywnie:

2. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 434 § 1 k.p.k., polegające na zmianie zaskarżonego wyroku poprzez oznaczenie całkowicie odmiennej daty popełnienia czynu, przypisanego skazanemu w pkt. V części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego, tj. przyjętej na dzień 27 sierpnia 2016 r., w miejsce daty wskazanej w orzeczeniu Sądu *a quo* oraz w treści aktu oskarżenia, tj. 27 sierpnia 2017 r., za jednoczesnym stwierdzeniem, że zmiana daty czynu nie niesie za sobą żadnych negatywnych konsekwencji dla skazanego, gdy tymczasem oczywistym winno pozostawać, że w sytuacji gdy wyrok sądu pierwszej instancji został zaskarżony wyłącznie na korzyść skazanego a celem zarzutów stawianych w apelacji obrońcy, jak i jego działań w trakcie całego postępowania odwoławczego, było wykazanie, iż w okresie objętym zarzutami takie zachowania jak w nich opisane nie mogły zaistnieć, przy czym znamienym pozostaje, że jakkolwiek Sąd Okręgowy zarzuty te podzielił, to jednakże poczynił dodatkowe ustalenia faktyczne i zmienił opis czynu z art. 272 k.k. w ten sposób, że przesunął okres jego popełnienia o rok wcześniej, które to okoliczności powodują, że taka zmiana, wbrew twierdzeniu Sądu *ad quem*, w zdecydowany sposób pogorszyła sytuację skazanego, wszakże bez jej dokonania nie byłoby bowiem możliwe

ostateczne przypisanie skarżącemu wymienionego występku w kwestionowanym kasacją wyroku, w oparciu o ujawniony w sprawie materiał, pozostający w wykazanej opozycji do treści zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Rejonowego oraz aktu oskarżenia, toteż powyższe nastąpiło w warunkach naruszenia zakazu *reformationis in peius*.

W konkluzji kasacji jej autor wniósł - w przypadku uwzględnienia zarzutu, o którym mowa w pkt. I kasacji - o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. IV Ka 641/22, w zaskarżonej części i - na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. - umorzenie postępowania karnego wobec skazanego za przypisany mu tym orzeczeniem czyn z art. 272 k.k., który miał zostać popełniony w dniu 27 sierpnia 2016 r., a nadto o przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania w pozostałym zakresie; - w przypadku uwzględnienia zarzutu, o którym mowa w pkt. II kasacji - o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. IV Ka 641/22, w zaskarżonej części i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym; - w każdym z wymienionych przypadków - o zarządzenie zwrotu skazanemu M. J. kwoty 450 zł uiszczonej tytułem opłaty od kasacji; o wstrzymanie - na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k. - wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. IV Ka 641/22, w zakresie, w jakim w związku z jego wydaniem uprawomocnił się wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. VI K 608/19, a zatem w ramach odpowiadających rozmiarowi zaskarżenia tego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, tj. co do jego pkt. I.2, I.4, I.5, II i III - do czasu rozstrzygnięcia kasacji, albowiem, zarówno już wstępna ocena zarzutów kasacyjnych, kwestionujących zasadność przypisania skazanemu występku, za który orzeczono karę jednostkową, składającą się na karę łączną, wymierzoną zaskarżonym orzeczeniem, jak i ich waga, wszakże podniesiono m. in. możliwość, bądź wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., bądź kwalifikowanego naruszenia zakazu *reformationis in peius*, przemawiają za znacznym prawdopodobieństwem zasadności (choćby częściowej) kasacji, toteż wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 5 grudnia 2022 r. powodowałoby dla skarżącego niebezpieczeństwo poniesienia nieodwracalnych skutków i niepowetowanych strat,

wyrażających się chociażby dolegliwością pod postacią konieczności rozpoczęcia odbywania przez M. J. bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności, której to uciążliwości skazany nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Świdnicy wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego M. J. jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje prokuratora oraz obrońcy skazanego M. J. okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, co uzasadniało ich rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do kasacji obrońcy skazanego M. J. i sformułowanych w niej zarzutów numer I i II albowiem pierwszy z nich wskazywał na zmaterializowanie się w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (nawiązywał do wystąpienia w sprawie uchybienia, o którym mowa w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.), zatem był on zarzutem najdalej idącym i mogącym skutkować — gdyby tylko miał się okazać zasadny — dezaktualizacją konieczności rozpoznawania i ustosunkowywania się do pozostałych uchybień ujętych w kasacjach. Zarzut ten okazał się jednak bezzasadny w stopniu oczywistym.

Nie jest bowiem zasadne twierdzenie obrońcy skazanego, jakoby Sąd Okręgowy, modyfikując opis (datę) czynu przypisanego M. J. w pkt. V dyspozycji, a opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego – 27 sierpnia 2016 r., „nie ‘utrzymał się’ w granicach oskarżenia, naruszył tym samym zasadę skargowości”. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że nie dochodzi do wyjścia poza granice oskarżenia, jeśli sąd ustali, iż będące przedmiotem postępowania zdarzenie miało miejsce w innych ramach czasowych, niż sprecyzowane w skardze prokuratora. Warunkiem wprowadzenia zmian w tym zakresie jest jedynie to, aby sąd orzekał o tym samym zdarzeniu, które było przedmiotem oskarżenia. W tych warunkach zachowana zostaje tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego. Granice oskarżenia są zachowane wtedy, gdy niezależnie od ilości dokonanych zmian wszystkie elementy nowego opisu czynu mieszczą się w ramach tego samego czynu w znaczeniu ontologicznym (zob. np. wyrok SN z dnia 30

października 2012 r., II KK 9/12, Lex nr 1226693). Tylko skazanie za czyn inny niż zarzucany, a więc stanowiący odmienne zdarzenie w tymże znaczeniu, byłoby naruszeniem zasady skargowości i stanowiłoby uchybienie procesowe o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.) (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2017 r., III KO 75/16, LEX nr 2238694).

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. IV Ka 641/22, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. VI K 608/19 w ten sposób, że między innymi przyjął, iż czyn przypisany M. J. w punkcie V dyspozycji, a opisany w punkcie V części wstępnej popełniony został 27 sierpnia 2016 r. (zamiast 27 sierpnia 2017 r.). Nie naruszył tym postąpieniem prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. ani art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a także art. 434 § 1 k.p.k. zarzuconego w pkt. II kasacji obrońcy. Zmiana ta, jak trafnie wskazał sąd odwoławczy w sekcji 3.3. uzasadnienia formularzowego zaskarżonego wyroku, wynikała z omyłki w oznaczeniu daty jednego z czynów zarzucanych M. J. w akcie oskarżenia, jak i wyroku Sądu *meriti*, który został przypisany oskarżonemu w punkcie V, potraktowanej jako oczywista omyłka w zestawieniu z niekwestionowanymi w tym zakresie ustaleniami faktycznymi. Jak dalej wskazał sąd odwoławczy „[c]zyny opisane w punkcie IV i V części wstępnej wyroku miały bowiem niewątpliwie miejsce w jednej dacie w czasie kontroli drogowej oskarżonego zaistniałej 27 sierpnia 2016 r. [...] Co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie V dyspozycji zaskarżonego wyroku (a opisanego w punkcie V jego części wstępnej), to w istocie błędnie opisano jego datę w czynie przypisanym powielając błąd ujęty w akcie oskarżenia. Dowody przeprowadzone w toku postępowania odwoławczego potwierdzają [...] twierdzenia apelującego, iż 27 sierpnia 2017 roku oskarżony nie mógł popełnić czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, bowiem był wówczas pozbawiony wolności. Jednak w zakresie poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych (k.1131) błędu co do daty czynu nie popełniono wskazując, iż do zdarzenia będącego podstawą sformułowania zarzutów z punktu IV i V doszło w tej samej dacie, to jest 27 sierpnia 2016 roku, dlatego sąd odwoławczy zdecydował się w tym wypadku na zmianę

wyroku i doprecyzowanie daty, bowiem nie prowadzi to do poczynienia niekorzystnych ustaleń dla oskarżonego innych od tych poczynionych przed sądem I instancji”. Dokonując wskazanej zmiany, sąd odwoławczy nie tracił przy tym z pola widzenia okoliczności, iż „(...) wyrok zaskarżono jedynie na korzyść oskarżonego, jednakże treść ustaleń faktycznych, jakich dokonał sąd I instancji winna być ustalana przy wykorzystaniu zarówno opisu czynu przypisanego znajdującego się [w] sentencji wyroku, jak i całego jego uzasadnienia, a nie tylko jego wyodrębnionej części, zaś zakazem bezpośrednim *reformationis in peius*, określonym w art. 434 § 1 k.p.k., objęte są zmiany na niekorzyść oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, w relacji do wyroku wydanego wobec niego w I instancji, a także niezależnie od tego, w jakim miejscu zostały dokonane. Wykluczone jest zatem dokonanie wbrew treści art. 434 § 1 k.p.k. niekorzystnych dla oskarżonego zmian zarówno w części dyspozytywnej wyroku sądu odwoławczego, jak również w jego części motywacyjnej, w tym także w ramach ustaleń faktycznych”. Jak słusznie skonstatował sąd odwoławczy dzieląc zapatrywanie prawne ujęte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., V KK 455/17, „[s]koro określenie innej daty popełnienia czynu, który przypisano oskarżonemu w wyroku skazującym, opiera się na właściwym usytuowaniu w czasie zachowania przestępnego przypisanego sprawcy w wyroku skazującym, to zmiana taka ma neutralne znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. W takiej sytuacji fakt, że wywiedziono apelację tylko na korzyść nie skutkuje naruszeniem normy zawartej w art. 434 § 1 k.p.k., albowiem w relacji do wyroku zaskarżonego apelacją zmiana daty czynu nie niesie za sobą żadnych negatywnych konsekwencji dla oskarżonego”. W dalszym ciągu wywodów stwierdzono, że „o [z]łamaniu zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego może być mowa dopiero jeśli sąd odwoławczy przypisał szerszy zakres wykonania czynu zabronionego w stosunku do ustaleń faktycznych i opisu przestępstwa przypisanego przez sąd rejonowy, przy jednoczesnym braku zaskarżenia w tym kierunku, to złamany został zakaz *reformationis in peius* unormowany w art. 434 § 1 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2022 r., V KK 220/21, LEX nr 3409143)”. Do wskazanej w judykacie sytuacji nie doszło w przedmiotowej sprawie. Należało więc

stwierdzić, że także zarzut z pkt. II kasacji obrońcy okazał się oczywiście bezzasadny.

Odnosząc się do kasacji prokuratora i sformułowanego w niej zarzutu naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wskazać należy, że również ten zarzut okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Odnosił się on do kwestii braku w opisie czynu z art. 310 § 2 k.k. przypisanego skazanemu w pkt. III wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. VI K 608/19 znamienia w postaci określenia "w celu puszczenia w obieg". Sąd odwoławczy w sekcji 3.1. uzasadnienia formularzowego zaskarżonego wyroku szczegółowo wyjaśnił, dlaczego brak literalnego/ustawowego wskazania ww. znamienia w opisie czynu przypisanego M. J. w pkt. III wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy doprowadził do jego uniewinnienia. Nie doszło do rażącej obrazu prawa materialnego art. 310 § 2 k.k. ani rażącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. bowiem jak trafnie wskazał sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na co też zwrócił uwagę obrońca M. J. w pkt. 1 apelacji, cyt. „(...) do znamion strony przedmiotowej przestępstwa z art. 310 § 2 k.k., relewantnych z punktu widzenia zachowań przypisanych skazanemu, należą m. in. przechowywanie fałszywego pieniądza, przy czym nieautentyczność pieniądza musi być objęta świadomością sprawcy oraz czynienie tego w celu puszczenia tego pieniądza w obieg. Oznacza to, że uznanie oskarżonego za sprawcę występkę z art. 310 § 2 k.k. wymagało ustalenia, i to w opisie czynu przypisanego, że przechowywał on fałszywy banknot w celu puszczenia go w obieg. Przy czym treść ustaleń faktycznych, jakich dokonał sąd I instancji winna być ustalana przy wykorzystaniu zarówno opisu czynu przypisanego znajdującego się sentencji wyroku, jak i całego jego uzasadnienia, a nie tylko jego wyodrębnionej części. Takich ustaleń brak jest jednak zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, gdzie sąd I instancji skupia się jedynie na posiadaniu przez oskarżonego fałszywych pieniędzy, jak też w ramach czynu przypisanego oskarżonemu nie opisano celu przechowywania zabezpieczonych banknotów”. Stanowisko to znajduje oparcie w orzecznictwie, a mianowicie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r., III KK 27/07, Prok.i Pr.-wkł. 2008/2/3, LEX nr 307785, przywoływanym tak przez obrońcę oskarżonego w pkt. 1 apelacji obrońcy, jak i sąd

odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym brak wskazania w opisie czynu przypisanego, że skazany przechowywał ujawniony u niego podczas przeszukania fałszywy banknot w celu puszczenia go w obieg, uniemożliwia zakwalifikowanie jego zachowania jako przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. Przechowywanie fałszywego banknotu bez wspomnianego wyżej celu nie wyczerpuje znamion żadnego czynu zabronionego pod groźbą kary. Skarżący w uzasadnieniu kasacji szeroko powołuje się na orzecznictwo dotyczące ww. materii, tj. opisu znamion czynu, jednakże odnoszące się do zgoła innych sytuacji prawnych i faktycznych niż wskazane w przedmiotowej sprawie, co czyni je nieprzydatnym w sprawie. W tym stanie rzeczy za trafne należy uznać postąpienie sądu odwoławczego, a mianowicie uniewinnienie M. J. od zarzutu popełnienia czynu z art. 301 § 2 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego w ramach przypisanego mu czynu oraz niemożności dokonania zmian w tym zakresie na niekorzyść oskarżonego, a to ze względu na kierunek zaskarżenia jedynie na korzyść oskarżonego. Jak słusznie zaznaczył sąd odwoławczy, zakazem bezpośrednim *reformationis in peius*, określonym w art. 434 § 1 k.p.k., objęte są zmiany na niekorzyść oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, w relacji do wyroku wydanego wobec niego w I instancji, a także niezależnie od tego, w jakim miejscu zostały dokonane. Wykluczone jest zatem dokonanie wbrew treści art. 434 § 1 k.p.k. niekorzystnych dla oskarżonego zmian zarówno w części dyspozytywnej wyroku sądu odwoławczego, jak również w jego części motywacyjnej, w tym także w ramach ustaleń faktycznych, dzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 30 kwietnia 2021 r., I KK 55/19, LEX nr 3358894.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację prokuratora i obrońcy skazanego M. J. jako oczywiście bezzasadne, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając w myśl dyspozycji przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

AG

[f.n]

